

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

· UN · INVENT · D'UTILITAT ·

Un barret he patentat d'autèntic ciment armat.

Dels avantatges que té uns quants en diré

Aguanta impàvid el vent el meu barret de ciment.

Si haveu d'anar d'excursió vos servirà de fogó.

Si us donen cap plantofada pitjor pel que l'ha donada.

Si algú s'hi asseu al damunt es torna a aixecar al punt

Saludant amb intenció féu fugir el crèditó.

Quan de moda és passat podeu fer-hi l'estofat.

I encara us el comprarà, al últim, un hortolà.

Un pastoret

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRRET

dissimul que el mateix Quimet creia que era la seva pròpia torpesa que li deslluïa la feina. El senyor Parera estimava tant al seu nebot que prenia paciència, el qual desesperava a Tom. Però un fet ben extraordinari vingué a agreujar en gran manera la situació poc aïrosa d'en Quimet.

El senyor Parera va haver d'anar a New-York per a assumptes de negocis, i

va encarregar a Quimet les claus de la caixa on hi havia uns valors molt importants. Quan tornà el senyor Parera comprovà amb la consegüent sorpresa que els valors havien desaparegut.

El senyor Parera, abans d'acusar a Quimet examinà per tots costats la caixa per notar si havia estat forçada, però no es notava en lloc la més petita violència. El darrer que va fer en

anar-se'n era posar els valors allí i donar les claus a en Quimet. No hi havia doncs dubte que únicament Quimet havia obert la caixa. Ni la possibilitat de què Tom li sotragués les claus perquè precisament aquells dies havia estat malalt. No hi hagué més remei que sospitar concretament d'en Quimet, a qui totes les circumstàncies acusaven.

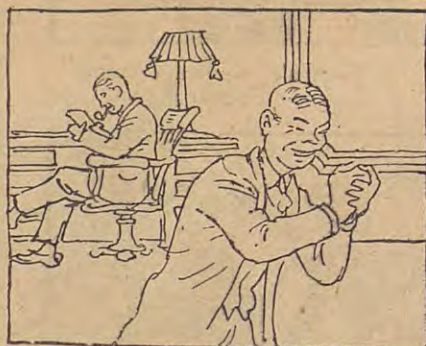

Mr. Parera tingué un fort disgust i cridant a sa presència a en Quimet, li digué que no el feia detenir per no tancar el nom Parera, però que se n'anés lluny i que no volia sentir parlar més d'ell. En Quimet es quedà blanc, sense asma, i fou inútil quant digués, car ningú més que ell podia haver obert la caixa. En Quimet no tingué més remei que marxar, amb la consegüent satisfacció d'en Tom. Mr. Parera va fer-lo

seguir per un detectiu particular per esbrinar que faria Quimet amb els valors. Quimet el primer que va fer va ésser anar a l'estació amb l'intenció d'anar a New-York, on va seguir-lo el detectiu.

Durant el camí llegí en la secció d'anuncis d'un periòdic, que en un Banc amb relacions al Sud-Amèrica, sol·licitava alguns empleats que coneguessin la correspondència espanyola.

En arribar a New-York va presentar-se al Banc a sol·licitar l'empleu. El detectiu va veure'l sortir del Banc tot satisfet i pensà que allí havia anat a dipositar els valors. Després el seguí i s'hostatjà en la mateixa pensió que Quimet per millor espia-li els passos. Res d'anormal notava el detectiu, però pensava que el xicot, espavilat com era esperava deixar passar un temps abans d'entregar-se als luxes que el gros

capital dels valors robats li permetia usar, per despistar en cas d'ésser vigilat. El detectiu escrivia a Mr. Parera el resultat de les seves investigacions i Tom se'n llepava els dits, car desbancat Quim, ell era el noi del pervindre en la casa. Norma, la muller de Mr. Parera, no estava tranquil·la amb aquell desenllaç, no podia creure de cap manera en la culpabilitat d'en Quimet,

però el seu espòs no en volia ni sentir parlar.

Quimet, en el Banc, de seguit es des-tacà i junt amb el seu bon treball, la simpatia que emanava, el féu el favorit dels seus superiors. Però el xicot no era feliç perquè pesava damunt d'el una gran acusació i el més gros encara, era tingut per un desagraït! Però ell confiava que un dia les coses es posarien en clar, Déu no perme-

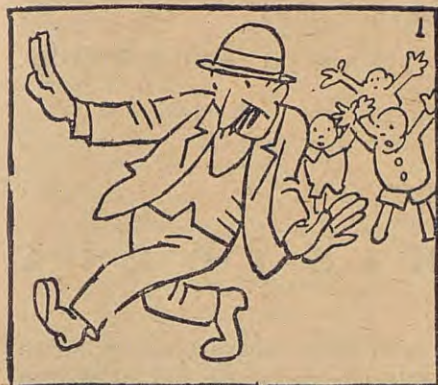
tria que el seu nom restés en dubtes immerescudament. El detectiu quedà xascat quan cansat d'esperar que en Quimet es descarés a emplear els valors, anà al Banc a veure quins tràfecs hi tenia i en què empleava els valors, i li digueren que mai havia fet cap dipòsit i que si hi anava era perquè estava empleat allí i que estaven molt contents d'ell.

(Continuarà)

LA LLEI SECA

Dibuixos d'En CORNET

per En GUILLEM D'OLORÓ

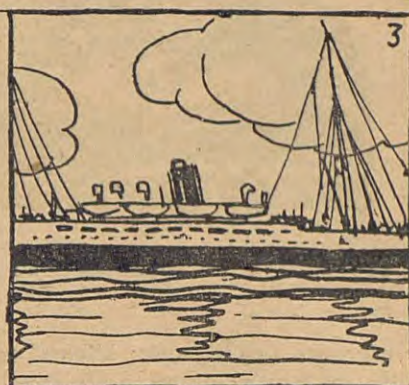

L'eminent sociòleg en Casi Eixut, estava tip de predicar sense fruit la temperància i l'abstinència de tota mena de begudes fermentades, cervesa, vi, licors i vermuts. No admetia res més fort que el sidral, i quan caminava pels carrers, en passar davant una taverna feia una ziga-zaga

per tal de no sentir la bravada, costum que motivava sovint que la canalla creïés que sortia del bar fent esses i el voltessin amb gran cridòria.

Hem dit que n'estava tip, i, realment, no n'hi havia pas per menys! Feia cinc anys que predicava i cada dia eren més els bars que s'instal·la-

ven i més variats els licors i aperitius que s'anunciaven i més poblades les taules de vermut amb olives a l'hora de migdia. Allò no tenia nom! era del cas organitzar alguna croada més enèrgica que les fins llavors s'havien fet, però en Casi Eixut estava ja cansat i tip i decidí fugir a un país on

no hi hagués vermut ni cervesa.

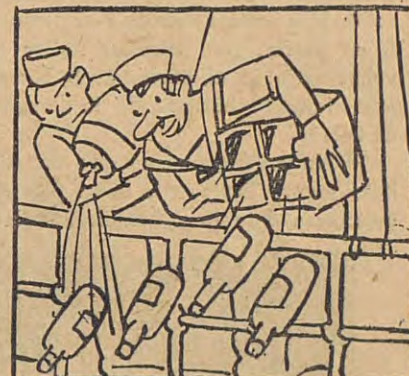
I s'embarcà cap als Estats Humits de la Llei Seca, amb la il·lusió d'anar a trobar per fi el repòs de la seva vida en aquell país ideal, únic lloc de la terra on és permès menjar llonganissa sense beure vi.

En el vaixell, però, sofrí la primera

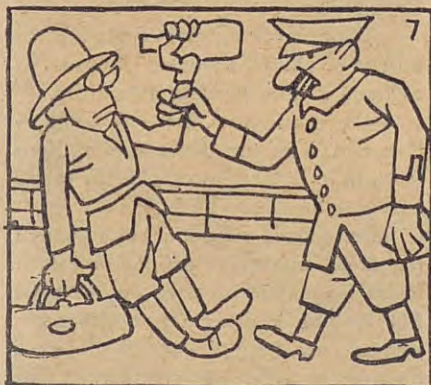
decepció. Tots els seus companys passatgers bevien desafortadament, i una vegada que els volgué predicar, l'avalotaren cridant que prou s'haurien d'abstenir en arribant a Amèrica i que ara calia aprofitar-se.

No cal dir, que entre l'olor dels vermuts i el balanceig de l'Atlàntic,

passà un viatge molt penós i més encara quan en veure'l marejat, els cambrers se li apropaven a oferir-li ginebra.

Per fi, en veure l'estàtua de la Llibertat, el seu cor s'eixamplà, veient que per fi anava a entrar en una terra lliure on hom no pot beure vermut ni

cervesa! Els mariners estaven tots enfeïnats abocant a l'aigua totes les begudes que havien sobrat de la travessia, i algun passatgers, agenollats a terra, bevien per darrera vegada. Per fi, entraren a port i en Casi Eixut exclamà, com Colom hav a exclamat segles abans: «Per fi veig terra eixuta!»

Desembarcaren. Els oficials de la

duana eren molt severes i no deixaven passar cap ampolla. Davant mateix d'en Casi Eixut, un carrabiner acabava de deturar un home que duia un flascó a la mà. — Què és això? — Amoníac — contestà l'home. — Amoníac, eh? — féu el carrabiner. — Ara ho veurem, i el tastà, amb un llarg trago. Per la cara que posà, hom pogué com-

provar que, en efecte, era amoníac.

Mentrestant, en Casi Eixut era conduït per un oficial d'Immigració, junt amb altres companys, cap a la dutxa desinfectant on els ruixaren de cap a peus. I aquí fou la segona decepció d'en Casi Eixut: «D'això en diuen el país de la Llei Seca?» exclamà mentre regalimava.

(Acabarà)

CONTES ARABICS

ADAPTATS PER JOAN GOLS

AMB IL·LUSTRACIONS

DE JOAN G. JUNCEDA

UNA COMPLICADA HISTÒRIA

(Continuació)

trigà massa en trobar-la: Li passà pel davant fent el distret amb aquells fums de gran senyor que el caracteritzaven i fent dringar els dinars d'or que jo li havia donat. La vella tot seguit féu l'ull viu i se li atansà. Mon germà féu veure que era un ric marxant persa tot just arribat i que cercava un hostel per passar la nit a l'abric de qualsevol escomesa de lladregots que volguessin robar-li la fortuna que duia al damunt i, en parlar, per enredar millor la vella, estraféu el parlar àrab barrejant-hi mots bàrbars de la llengua de Persia.

— No podíeu anar a caure en millors mans! Tot just la meua filla és mestressa d'un gran hostel. Si voleu

us hi acompanyaré i, mentre esperareu l'hora de l'àpat del vespre, ella us dis'reurà amb les seves danses!

La vella el guià al gran casal que ja coneixia; l'esclava grega el prengué per la mà i l'acompanyà escales amunt fins a la gran sala. Al cap de poc sonà l'orquestra i aparegué aquella adolescent de bellesa sinistra i començà a dansar cadenciosament. Mon germà es sentia cada vegada més atret per aquells ulls blaus com l'abis marí, però en veure com ella desapareixia al darrera de la cortina, féu un salt i quedà amagat al costat de la porta, ensems que desembeinava la simitarra. Un moment després aquell negrès eixí amb el glavi nu a la mà. No havia

quasi tingut temps d'entrar a la gran sala, que mon germà El-Haddar, d'un cop de simitarra, ja li havia fet saltar el cap tres passes lluny de cos. Un instant després eixien l'esclava negra i la vella: zis! zas! dos caps més en l'aire! Aleshores començà a recórrer la casa i després de passar diversos departaments i cambres, per tots els quals trobava esclaus que s'agenollaven i besaven en terra en senyal de submissió, trobà aquella adolescent en una petita cambreta, ocupada en empolstrar-se i perfumar-se. En veure el meu germà, amb el glavi sangonós a la mà, s'ho pensà tot i quedà esglaiada. Es tirà als seus peus plorant i li demanà perdó:

— Jo sóc una desgraciada víctima del negrès i de la vella que es servien de mi per distreure les víctimes de llurs intents criminals! Perdona'm la vida i, si tu ho vols, jo seré la teua esclava i aquest palau i les seves riqueses seran per tu!..

El meu germà caigué de bell nou en la temptació: Li concedí la gràcia de la vida i ella començà a guiar-lo per tot el palau fins arribar a la cambra del tresor. Es impossible explicar les riqueses de tota mena que allí eren acumulades.

— Com ho farem per endur-nos tot aquest or i totes aquestes riqueses? — demanà ell mig perduts els sentits.

— Saps què pots fer? — féu ella. — Pots anar a cercar deu camells: Mentrestant jo lligaré les caixes per tal de carregar-los-les.

Mon germà es donà bona manya d'anar-hi, mes quan estigué de retorn trobà les portes obertes de bat a bat i la dona havia desaparegut. Recorregué la casa i trobà que els objectes de més vàlua havien desaparegut així mateix. Aleshores pensà: «Bé: No s'ha perdut tot! En mobles, tapisseries, cortinatges i catifes, encara queda una fortuna. Ara ja és tard; acomiadaré els camellers per avui i els citaré per demà al matí.»

Així ho féu i, un cop quedà sol, s'adreçà a la cuina on encara hi havia

bona quantitat de menjar de tota mena i begudes per tots els gustos; es féu petar el gran banquet i després escollí la cambra més confortable de la casa i — l'insensat! — s'adormí carregat d'orgull i de supèrbia, fent-se el càrrec que era l'amo i el senyor absolut d'aquell palau!

L'endemà, en despertar-se, fou en el comble de l'esgarripança: Es trobà voltat per vint soldats del Gualí, els quals li digueren:

— Au! Vesteix-te i segueix-nos: El Gualí t'espera!

I se l'emmenaren i tancaren i segerellaren les portes del palau.

En ésser al davant del Gualí, aquest li preguntà:

— Ets tu l'amo d'aquella casa misteriosa?

— Sóc jo! — féu el neci de mon germà sense pensar en les conseqüències que podia portar-li la mentida.

— Doncs has de saber — féu el Gualí — que ha arribat fins a les meves oïdes la nova dels crims que has arribat a cometre en el teu palau, i els robatoris que has perpetrat en els cosos morts de les teves víctimes...

— Oh, senyor meu i Gualí! — féu El-Haddar, esgarriat; — dóna'm la senyal de la seguretat i et contaré fil per randa la veritat de tot aquest afer!

El Gualí li donà un petit vel de seda, en senyal de seguretat i mon germà li contà tota la història que ja coneixem. I en acabar-la hi afegí:

— Ara, oh Gualí ple de idees dretes i justes, si vols ens repartirem per parts iguals el palau d'aquells criminals i tot el que conté.

— Com! — féu el Gualí ple de indignació. — T'atreveïxes a proposar-me de partir, sabent que podria fer-te tallar el coll sense més ni més? Ja pots donar gràcies a Al'lah d'eixir d'aquest afer sà i salvat! I ja pots donar-te bona manya de marxar de la vila i de no tornar mai més, perquè si la meva gent t'hi atrapa un altre dia els manaré que t'estovin l'esquena fins que lliuris l'ànima!

I aleshores, pobre i desvalgut, tornà a casa meua per tal de demanar-me ajut abans d'anar-se'n a l'exili; i jo, sempre compassiu, després de fer-li un sermó i de donar-li savis consells per lliurar-lo dels seus vicis, li vaig fer donació d'una bona quantitat de diners i el vaig acomiadar. I ja mai més no he sabut res d'ell.

Tal és senyor — féu el Barber — l'història de mon germà El-Haddar. Deixeu-me, però, que us conti la del més petit de tots els germans, qui s'anomenava Txakalik, el qual pertanyia a la mena dels que no pensen en l'esdevenidor i tot s'ho rebenarien en un dia.

Història de Txakalik

Mon germà Txakalik — féu el Barber El-Samet — en morir el nostre pare heretà una quantitat igual a la dels altres germans; però cal que sapiguen que en un dia se la malgastà tota en un festí.

Poc després venia a casa meua a demanar-me ajut; però jo, sempre justicier, li'l vaig negar i el vaig foragitar de la meua presència.

Aleshores, desvalgut i mig mort de fam, començà a vagar pels carrers de la ciutat i arribà a passar per indrets que li eren absolutament desconeguts. En un d'aquells carrers veié un sumptuós palau i, en veure els criats asseguts al brancal de la porta, se'ls atansà per tal de demanar-los almoïna.

— Qui ets i d'on vénis, desgraciat? — feren els criats meravellats; — que ignores que aquesta casa pertany a un fill de rei qui sempre es complau socorrent els desvalguts i els asseu a la seva taula i els emplena de la seva magnificència i generositat?

— Oh, germans! — féu Txakalik. — Acompanyeu-me, doncs, a la presència d'aquesta ànima bondadosa!

— No tens més que entrar; traveses els jardins del pati i, per la porta de l'altre cantó et trobaràs a la gran sala on el nostre amo i senyor rep i obsequia els pobres i desvalguts.

Llavors mon germà entrà, travessà el jardí, el qual era ple dels més bells arbres, les més oloroses flors i els més cantadors ocells, franquejà la porta de l'altre cantó i quedà quasi embassardit a la vista del que els seus ulls veien. Imagineu-vos una gran sala tota de marbre negre amb les parets exornades amb porcellanes blaves i daurades, amb el sostre tot enteixinat d'or, argent i fustes oloroses... Al bell

mig de la sala hi havia un brollador d'alabastre, en el qual l'aigua murmurava una cançó dolça; i al fons, assegut en un jaç de coixins i fumant el narguilé, un vell de llargues barbes blanques, vestit amb meravellosa riquesa; les galtes roges de satisfacció, amb un somriú benigne dibuixat en sa boca i amb les mans plegades al damunt del ventre.

En veure el meu germà el vell de la barba blanca li preguntà:

— Què desitges, bon foraster?

— Oh, mon amo i senyor! — féu en Txakalik — Jo no desitjo res més que una petita almoïna que em permeti fer-me passar la fam que em devora i les privacions que m'extenuen!

A aquestes paraules el bon vell mostrà una immensa commiseració i fou pres d'una dolor tal, en saber el miserable estat de mon germà, que estigué a punt d'esquinçar-se les vestidures i d'estirar-se els cabells i la barba.

— Per Al'lah! — exclamava quasi saltant-li les llàgrimes dels ulls. — Com és possible que jo visqui en una ciutat, en la qual hi ha un ésser com tu que es troba en aquest estat de misèria i de fam! Ah! Aquesta sí que és una cosa que no puc suportar amb paciència!

El meu germà, enternit i plorant d'emoció, aixecava els braços al cel i exclamava:

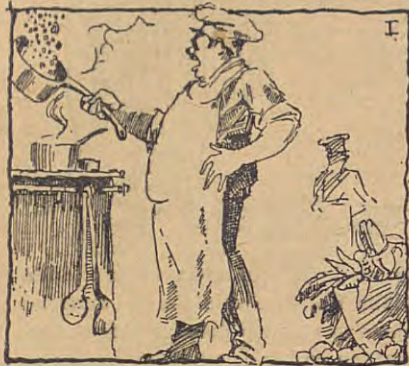
— Que Al'lah et concedeixi les seves benediccions! Beneïts siguin els teus pares i els teus avis i tota ta nissaga!

— Es necessari — féu el vell — que romanguis ací amb mi, car vull que comparteïxis el meu dinar!

— Ah, mon amo i senyor! Com et remercio i com t'ho accepto! — responia Txakalik. — Perquè, creu-me, si

(Seguirà)

El gos del fondista

I
Don Hércules Caneloni és un excel·lent fondista. A la cuina és un artista, no hi ha dia que no doni un nou plat a la imprevista.

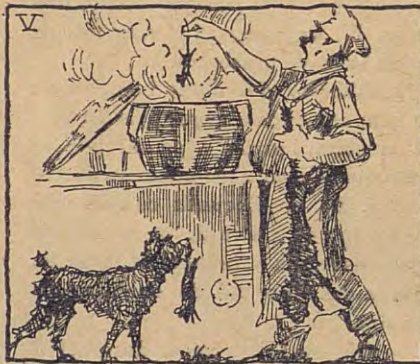
II
L'èxit del seu restaurant és tan complet i tan gran que un amic preguntà un dia: «Com t'ho fas que tan bé et van els afers?» I ell responia:

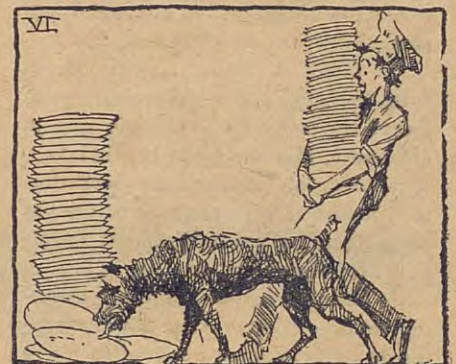
III
«No coneixes el Lea? Es el nom del meu gosset. No has vist mai un animal tan viu i tan racional. Ell la meva sort ha fet.»

IV
«Jugant davant de la porta és una atracció tan forta pels passants, que amb tant badar s'ona l'hora de dinar i el gos cap dins se'ls emporta.»

V
«Si acabo les provisions de pollastres i capons ell es fica cap a dins i em proporciona a trompons gats, rates i retolins.»

VI
«A l'hora de fregar plats els cuiners deixa astorats sentint per ell gran enveja puix que amb la llengua els neteja i els deixa ben escurats.»

VII
«Mentre dinen els clients els entreté amb excel·lents cabrioles i monades i contemplant-lo, a vegades deixen els plats quasi plens.»

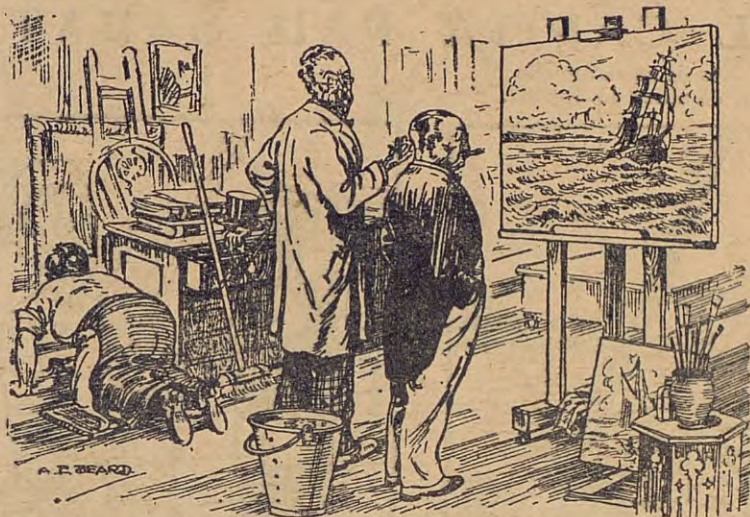

VIII
«I tothom es guardarà de fugir sense pagà perquè ho coneix amb l'olò i els mossega el pantaló fins que els quartos els fa dà.»

IX
«En fi, que és un gran tresor i ell és qui em sosté el negoci; el dia que sigui mort aquest quadrúpede soci em vestiré de dol fort.»

Bequer

Pintor (al comprador): — Si recula una mica, es farà càrrec millor de l'efecte de l'aigua.

(De *The Passing Show*)

BON NEGOCI

El comte de Pedralba era un home noble i generós, però li plavia la solitud i l'allunyament. Aquest istiu havia anat a passar-lo al seu castell de Voramara, situat prop d'una ciutat de la costa tota plena de *high-life*, de *gente bien* i de *pollos pera*, però ell no s'hi apropava per res. Preferia no moure's dels seus terrenys, on tenia mar, muntanya i bons indrets per passejar i caçar.

Enlloc d'anar a la platja de moda, cada matí baixava per un corriol a una caleta que hi havia sota el castell, i allà, tot sol, es llençava a l'aigua i nedava amb delit llarga estona.

Una matinada, baixava com de costum a banyar-se, vestit amb un traïo ja quelcom usat, perquè per deixar-lo damunt la sorra no volia posar-se'n un de bo. Quan arribà al peu de les roques, veié una persona ajaguda sobre un munt d'herba seca.

Era un vagabund, que havia passat la nit allà i seguia encara dormint sorollosament, fidel a les tradicions mandroses de la raça vagabunda.

El comte el mirà, i cregué reconèixer-lo. En efecte, aquella cara peluda i congestionada era la d'un antic criat que ell havia tingut i que se'n va anar a córrer món, pel que es veu amb molt poca fortuna.

El compassiu noble, tragué sa cartera i d'ella un bitllet de vint duros i el posà a la butxaca del dorment.

Després, sense fer soroll, es retirà darrera una roca, es tragué la roba i es llençà al mar.

Amb el soroll que féu en llençar-s'hi, el vagabund es despertà. Trigà una bona estona en aixecar-se, i quan ho féu, ja en Pedralba era molt lluny, nedant cap a un illot que hi havia a l'entrada de la caleta.

En veure'l nedar, una mala idea creuà el cervell del gandul. Aquell home devia tenir roba a la platja! Es posà a cercar-la i la trobà. Cuita-corrents, es tragué el seu trajo de drapots i es posà la roba del comte, no gaire nova, però millor que la que ell duia.

Li costà un xic d'entrar perquè en Pedralba era força més prim que ell, però, per fi, logrà vestir-se i es disposà a fugir, al mateix temps que el comte se n'adonava i tornava a la platja nedant tan de pressa com podia.

El vagabund no l'esperà pas, sinó que li cridà: «Podeu quedar-vos la meva roba!» i fugí a tot córrer mentre el trajo del comte, que li venia estret, se li anava estripant per tots costats.

El comte arribà a la platja una mica cansat. Veié el vagabund desaparèixer darrera uns arbres, i encongint-se d'espatlles es dirigí al lloc on hi havia la roba. Per sort, en el vestit robat no hi duia res més que la cartera i aquesta era ja buida.

En canvi, registrant la roba que el lladregot havia abandonat, no trigà a descobrir-hi el bitllet de vint duros, que l'homenot, en ses presses per procedir al robatori, encara no havia tingut temps d'adonar-se'n.

— El trajo me n'havia costat quinze quan era nou i ara ja no servia — pensà el comte, somrient — i a canvi d'ell recobro els vint duros! Pobre lladregot! Què diria si sabés quin negoci ha fet!

I deixant allà els drapots, se'n pujà pel corriol a casa seva, duent a la mà el preciós bitllet.

— Vós sou l'únic supervivent d'un naufragi? I com va ésser que us salvéssiu?

— Sí, miri, se'm va escapar el vaixell!

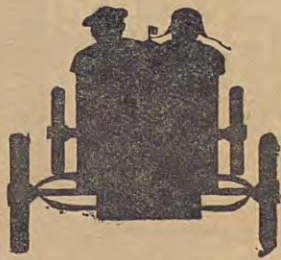
Un tren que topa amb si mateix sembla a un impossible i no obstant no fa molt va succeir a Anglaterra. Per causa d'una frenada desigual, es va partir, i la part de darrera, que de moment va quedar reraçagada, anà adquirint velocitat per causa de la pendent i envestí la part de davant.

— Demà t'he de veure.
— Impossible, demà surto cap a Amèrica.
— Doncs demà passat.

(De *Pèle-Méle*)

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 610 — Joaquim Fauca

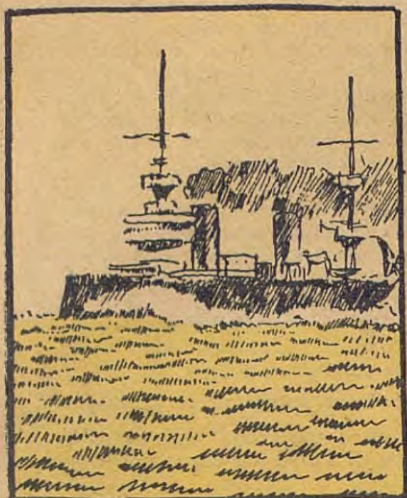
N.º 611 — Joan Bernadell

N.º 612 — Josep Peñarroyo

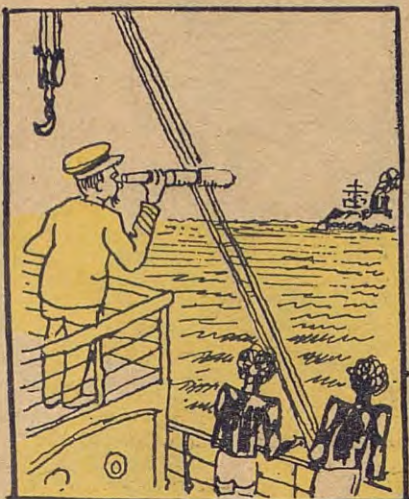
N.º 613 — Francesc Porce¹

AVENTURES DEL CAPITA PAU SABATA

Després de salvar-se ells
treuen a altres de tropells.

Prenent-lo per un negrer
el persegueix un creuer.

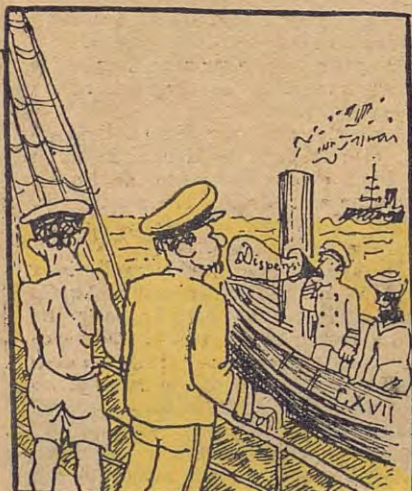
— Cal esborrar — fa en Sabata
el color de xocolata.

Amb un calderò de calç
ha començat a pintá'ls

— Aquesta tripulació
s'assembla al camaleó

— Em creia que éreu negrés
Dispensi i no en digui res!

Uns caníbals, en una illa
van a fê una francesilla.

Per impedir l'atemptat
ots a l'aigna s'ha tirat.

L'aigua el canvia el color
i els caníbals tenen por.

El salvat és Lord La Mina,
amb sa esposa na Ester Lina.